

Els artistes que no cauen bé

A propòsit d'una cançó de l'Al Bano, una amiga em va comentar que d'ençà de tot el rebombori arran de la desaparició de la seva filla i la separació de la seva dona, li queia fatal. Una altra amiga va ser encara més contundent: em va dir que l'Al Bano era un tipus gens recomanable, "un ultracatólic i un mafiós". El cas és que per una cosa o l'altra, cap de les dues tenien gaire interès a escoltar-lo. La simpatia o antipatia que et pugui suscitar un artista, per molt equànime que un vulgui ser -o que es cregui ser-, sempre acaba influint en l'apreciació de la seva obra. Des dels que conciten una simpatia o una antipatia general fins als que desvetllen fílies i fòbies a parts iguals, segur que tots tenim al cap una bona colla de noms que podrien entrar en una d'aquestes llistes. Cantants com el Julio Iglesias o el Raphael serien, per bé o per mal, als primers llocs d'aquest *hit parade* tan especial. I sense moure'ns de Catalunya també podríem veure com altres com el Serrat, el Lluís Llach, la Maria del Mar Bonet o el Gerard Quintana -que és l'única persona que conec amb el do de l'omnipresència-, convoquen igualment un bon nombre d'admiradors i de detractors apassionats en diferents proporcions. De fet no és la seva veu ni el seu estil o el seu repertori el que pesa més en l'antipatia que alguns els puguin tenir sinó raons totalment extraartístiques, que ni tan sols els deixen valorar la feina que fan. És com el cas d'aquell altre a mic meu --bon lector de novel·la-- que parlant un dia sobre el Camilo José Cela em va dir que, tot i entenent que devia tenir una gran qualitat, es veia incapaç de llegir-lo perquè a cada frase li semblaria escoltar la seva veu, i només per això ja no llegiria de gust. Els dos coincidíem que el Nobel galleg era un home asquerós, que és el castellanisme que fem servir quan la paraula fastigós sentim que es queda curta d'intensitat per expressar el que volem dir.

Fora d'algun cas excepcional, com passa amb Wagner, el caràcter o la biografia dels artistes que no hem conegut en vida queden sempre al marge dels nostres judicis, i potser aquesta separació entre la persona i la seva obra sigui el més desitjable i el més just. Però admeto que jo tampoc no sóc impermeable a aquestes interferències. Per això comprenc perfectament les meves amigues que detesten l'Al Bano. I més que dues persones amb prejudicis em semblen dues dones conseqüents.